

תת"ע 2872/05/12 - אבו סמור עומר, ו/או נעה חקלאי ו/או שירי שפר נגד מ.י. ענף תנועה ת"א

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

תת"ע 2872-05-12 מדינת ישראל נ' אבו סמור עומר
תיק חיצוני: 21200744767

בפני המבקש	כב' השופט אהרן האוזרמן
נגד המשיבה	אבו סמור עומר ע"י ב"כ עוה"ד עלי אלקרינאווי ו/או נעה חקלאי ו/או שירי שפר מ.י. ענף תנועה ת"א

החלטה

בפני בקשה לחישוב פסילה, המוגשת כיום ומופנית כנגד גזר הדין מיום 07.02.13 בו נדון המבקש, בין השאר לפסילה בפועל של רישיונו לתקופה של 11 חודשים ו-15 ימים, במסגרת הסדר טיעון הכולל תיקון כתב האישום. המבקש היה מיוצג בהליך כולו וכן במעמד הכרעת הדין ובמעמד מתן גזר הדין על ידי סנגורו (עו"ד שירי שפר), ללא שהתייצב בעצמו בביהמ"ש.

במסגרת טיעוני ב"כ המבקש לעונש ביקש המבקש עיכוב ביצוע של הפסילה כמסוכם בהסדר הטיעון כך שזו תחל ביום 21.03.13. לבקשתו כאמור, קבעתי בגזר הדין כי הפסילה תחל לא יאוחר מיום 21.03.13. במועד זה על פי דין היה על המבקש להפקיד את רישיונו במזכירות ביהמ"ש.

המבקש נפסל במסגרת גזר הדין שלא בנוכחותו, שעה שהיה מיוצג ע"י עורך דין, ולא הפקיד כלל את רישיונו במזכירות בית המשפט בתיק זה, מאז גזר הדין. בתצהירו שנחתם כעת (ביום 22.03.14) הצהיר המבקש כי זכור לו כי רישיונו אבד כשבועיים לפני גזר הדין. טענתו בנוסף כי סבר עקב כך כי הפסילה תחל מיום גזר הדין ולא ידע את חובתו להפקיד רישיונו בביהמ"ש.

ב"כ המבקש פונה כעת לביהמ"ש בבקשה מפורטת הנתמכת בתצהיר שערך המבקש, ועותר כי הפסילה תחושב מהיום שנקבע להפקדת הרישיון על פי גזר הדין (21.03.13) וטעמו כאמור בכך שהמבקש לדבריו, לא ידע כי עליו להפקיד את רישיונו במזכירות ביהמ"ש וכי איש לא אמר לו כך. המבקש טוען בתצהירו כי הבין לדבריו "בתום לב" כי נאסר עליו לנהוג

מיום 21.03.13 וכך עשה.

המבקש עותר בנוסף כי אתחשב בנסיבותיו האישיות והכלכליות, היותו מפרנס יחיד במשפחתו התומך באביו החולה. המבקש טוען כמפורט בבקשה כי לא נהג ברכב לדבריו מיום 21.03.13.

סעיף 42 לפקודת התעבורה (נוסח חדש) התשכ"א-1961 [להלן: "פקודת התעבורה"] קובע כדלקמן:

"(א) פסילה שהטיל בית משפט מקבל או מהחזיק רישיון נהיגה לפי פקודה זו תחל ביום מתן גזר הדין, אם לא הורה בית המשפט הוראה אחרת.

(ב)

(ג) בחישוב תקופת הפסילה לא יבואו במניין:
(1) התקופה שחלפה עד מסירת הרישיון לרשות שנקבעה על כך בתקנות ובדרך שנקבעה.
(2) תקופה שבה נשא בעל הרישיון עונש מאסר על העבירה שבגללה נפסל כאמור."

תקנה 556 לתקנות התעבורה התשכ"א-1961 [להלן: "תקנות התעבורה"] משלימה את סעיף 42(ג)(1) לפקודה, ומפרטת כיצד על נאשם שרישיונו נפסל לנהוג, לאמור:-

"ימציא בעל הרישיון את רישיון הנהיגה שלו לאותו בית המשפט שהורה על פסילתו מיד לאחר שהודע לו על הפסילה."

כבר נפסק לא אחת, כי יש ליצור הבחנה בין התוקף הנורמטיבי של הפסילה, לבין חישוב תקופת הפסילה ותחילת מועד מניינה של הפסילה, כפי שנקבעה על ידי בית המשפט. הפסילה נכנסת לתוקף מיד ואילו חישוב תקופת הפסילה מתחיל רק מיום בו הופקד רישיון הנהיגה בתיק בית המשפט בו ניתן גזר הדין (רע"פ 9237/99 רונן מאיר נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו])

הרציונאל שביסוד הדברים, טעם רב בצדו, קרי: אי יצירת תלות בין איסור הנהיגה מכוח צו הפסילה לבין חישובה. לא מתקבל על הדעת שנאשם שנפסל יקבע מתי תחל פסילתו, ברצותו יפקיד את הרישיון ורק אז תחל הפסילה, וברצותו יאריך לעצמו את המועד בה מתחילה תקופת פסילתו.

מעבר לכך יש לציין כי המחוקק בתקנה 557 החמיר עוד יותר בדרישה להפקדת הרישיון לאחר פסילה, ואף קבע בעניינו של נהג שרישיונו נפסל ע"י בימ"ש, אך תוקף רישיון הנהיגה שלו פקע בטרם מתן גזר הדין ולפיכך אין לו לכאורה רישיון להפקיד, כי:-

"א. הודע לבעל הרישיון על פסילת רישיונו על התלייתו ע"י ביהמ"ש או לפי צו של קצין משטרה או לפי החלטה של רשות הרישוי, לפי הענין, ימציא את רישיונו כאמור בחלק זה, אף אם רישיונו אינו בר תוקף אותה שעה".

מתקין התקנות ראה אפוא חשיבות לקבוע הסדר שיכלול מסירה בפועל של רישיון הנהיגה, בין אם הרישיון עדיין בתוקף, ובין אם תוקפו פקע קודם למתן גזר הדין או קודם לביצוע עבירה.

ההיגיון שבצד הוראה זו הוא כי :

" קיים חשש כי מי שנפסל יוסיף לנהוג שלא כדין, תוך שהוא מתחזה, באמצעות הרישיון שנותר בידו, כמי שנהיגתו מותרת. סכנה דומה כרוכה גם ברישיון שתוקפו פקע, הואיל והנידון המוסיף להחזיק בו, עלול לשנות בו פרטים אשר יציגו מצג לפיו הרישיון תקף. מכאן הצורך בקיומו של תהליך מסירת הרישיון".
(ראה: רע"פ 4446/04 ניסים ביטון נ' מ"י (פורסם בנבו)).

בבש"פ 2199/03 רון מאיר נ' מ"י, פ"ד נז(3) 467 קבעה כב' השופטת פרוקצ'יה:
" חובת ההפקדה של רישיון שנפסל ממחישה לבעל הרישיון את עובדת כניסתה לתוקף של הפסילה, ואת משמעותה המלאה והמוחשית של פסילה זו. שוב אין בידו תעודת רישיון, ואין ברשותו מסמך המתיר לו לנהוג. להיעדר תעודת הרישיון ברשות הנאשם ישנה משמעות חינוכית ופסיכולוגית העשויה לגרום להפגמת איסור הנהיגה עד לריצוי מלוא תקופת הפסילה".

סע' 42(ג) לפקודת התעבורה קבע עקרון, ולפיו התקופה שחלפה מיום גזר הדין ועד למסירת רישיון הנהיגה או הפקדת תצהיר חלף רישיון הנהיגה אצל הרשות המוסמכת - לא תבוא במניין תקופת הפסילה.

בעקבות אותו עקרון נקבע הסדר שבתקנה 557 שהוא מנהלי באופיו, שהנחיותיו לעניין מסירת רישיון או חליפו - תצהיר - הן הנחיות ברורות.

רע"פ 4446/04 ניסים ביטון נ' מ"י; רע"פ 6696/07 אנה קנטר נ' מ"י (פורסם באתר נבו); בבש"פ 2199/03 רון מאיר נ' מ"י, פ"ד נז(3) 467; ורע"פ 9237/99 רון מאיר נ' מ"י, פ"ד נד(1) 492.

ביהמ"ש המחוזי ת"א כב' הש' קובי ורדי בב"ש (ת"א) 93492/06 סאמי חמאד נ' מ"י (פורסם בנבו) קבע:

" לטעמי, במקרים של פסילת רישיון נהיגה, יש לדקדק ולהקפיד קלה כחמורה, על קיומן של תקנות התעבורה, כפי שהדבר בא לידי ביטוי גם בפסיקת ביהמ"ש העליון".

בב"ש (מחוזי-ים) 9315/07 תאופיק אבו תאיה נ' מ"י, תק-מח, 2007 קבע כב' השופט רביד כי:

"אין באי ידיעת המבקש, כטענתו, הוראות פקודת התעבורה והתקנות שהותקנו מכוחה, כדי לפטור מבקש מן החובה לפעול בהתאם להסדר הקבוע בהן, על מנת שיחול מניין תקופת הפסילה מלהחזיק רשיון נהיגה", וכך גם ברע"פ 169/99 משה בירן נ' מ"י, תק-על 112 (1)99.

ומן הכלל אל הפרט:

אין מחלוקת כי רישיונו של המבקש היה בתוקף בעת מתן **הכרעת הדין** בתיק דנן (בתאריך 18.12.13), למעשה מועד גזר הדין נדחה לבקשת ב"כ המבקש ונקבע ליום 07.02.13. במועד זה ניתן עיכוב ביצוע לתחילת הפסילה עד ליום 21.03.13. הרישיון לא הופקד במזכירות ביהמ"ש באותו יום, למעשה לא הופקד כלל.

בתצהירו כיום טוען המבקש כי זכור לו היטב כי רישיונו "אבד" כשבועיים לפני גזר הדין. המבקש לא מפרט כיצד ובאילו נסיבות "אבד" הרישיון.

אין ספק כי על המבקש היה אפוא לפעול כאמור בסע' 42 לפקודת התעבורה ובתקנה 556(א) לתקנות התעבורה, כלומר להפקיד את רישיונו או תצהיר חליפי מיד עם תום עיכוב הביצוע שניתן בגזר הדין.

בנסיבות כמתואר היה על המבקש לבצע "הפקדה" במזכירות ביהמ"ש, על מנת שתחל מניין תקופת הפסילה שביהמ"ש הטיל עליו. אם לא עשה כן אין למבקש להלין אלא על עצמו.

הכלל הקבוע בחוק הוא כי חישוב עונש פסילת רישיון נהיגה יחל מיום הפקדת רישיון או תצהיר חלופי (במקרה והנאשם מצהיר כי אין בידו רישיון תקף) - במזכירות ביהמ"ש.

עיינתי בבקשה שהוגשה ובתגובת התביעה בכתב שניתנה על פי החלטתי על גבי הבקשה עצמה.

לא מצאתי כל סיבה להאמין כי קיימות נסיבות מיוחדות שהם המצדיקות סטייה מהכלל האמור.

וודאי שהדברים נכונים כאשר המבקש היה מיוצג, התיק הסתיים לאחר מספר ישיבות לאחר מו"מ שניהלו הצדדים ובהסדר טיעון ביניהם. זאת ועוד הכרעת הדין ניתנה במועד נפרד ממועד גזר הדין.

הכרעת הדין ניתנה ביום 18.12.12. הדיון נדחה לבקשת ב"כ המבקש, כנראה לצורך "התארגנות" של המבקש לקראת תקופת הפסילה הממושכת עליה סוכם. גזר הדין ניתן ביום 07.02.13 כאמור ואף במועד זה היה המבקש מיוצג, וכאמור ניתן עיכוב ביצוע לבקשתו, לתחילת הפסילה.

לא למותר לשוב ולהדגיש כי המבקש היה מיוצג בכל משך ההליך על ידי סנגור. גזר הדין סוכם בין הצדדים במסגרת של הסדר טיעון, כאשר בכתב האישום בוצע תיקון משמעותי על ידי מחיקת סעיף הנהיגה בשכרות (ס' 62(2) לפקודת התעבורה) שתוקן לנהיגה תחת השפעת משקאות משכרים (תקנה 26(2) לתקנות התעבורה).

המבקש לא מצא לנכון להתייצב בעצמו בביהמ"ש לא במעמד הכרעת הדין ולא במעמד מסירת גזר הדין, וסמך ידיו על סנגוריו מכוח חוק השליחות, חזקה על סנגוריו של המבקש כי מלאו חובתם המקצועית, וכי הסדר הטיעון והעונשים הצפויים למבקש הוסברו לו ל ידם בטרם לקבלת ההסדר והודיה בבית המשפט. אין לי כל סיבה לפקפק בכך שהמבקש הבין באופן מלא את גזר הדין ובכלל זה גם את רכיב הפסילה שהוטל עליו. אינני רואה כאפשרות סבירה תרחיש בו המבקש שנפסל לתקופה ממושכת (11.5 חודשים) ואף דאג כמתואר לקבל עיכוב ביצוע לתחילת הפסילה, לא דאג לברר היטב עובדה פשוטה ובסיסית כמו מתי מתחילה הפסילה ומתי מסתיימת וכיצד עליו לנהוג.

אף אם אקבל בדוחק את טענתו של המבקש, כי רישונו אבד כשבועיים לפני גזר הדין, וכי שגה בתום לב בכך שסבר כי הפסילה מתחילה מיום גזר הדין ולא ידע כי יש לבצע הפקדה, אני רואה בכך "עצימת עיניים" מצידו ואני מוצא כי בנסיבות כמתואר אין לו למבקש להלין אלא על עצמו.

נוכח האמור ולאחר עיון בבקשה ובנימוקיה אני מוצא בנוסף כי לא נגרם למבקש כל עיוות דין.

ועוד, על פי רישום פרטי התיק במחשב בית המשפט כאמור, המבקש קיבל שוברי תשלום במזכירות ביהמ"ש, שהונפקו יחד וביום גזר הדין, ושילם את הקנס שהוטל עליו בגזר הדין. במקרה זה מצופה כי המבקש יבדוק ולוודא במזכירות ביהמ"ש כיצד עליו למלא אחר חלקו הנוסף של גזר הדין המורה על פסילת רישיון הנהיגה.

בנסיבות כאמור ולאור הנימוקים כמפורט, הבקשה לחישוב הפסילה מיום גזר הדין נדחית.

המבקש צרף לבקשה זו תצהיר ולטענתו רישונו אבד. בנסיבות כאמור אראה בתצהיר זה תצהיר חלופי להפקדת רישיון בביהמ"ש ולפיכך אני מורה למזכירות להנפיק למבקש אישור הפקדת רישיון נהיגה על פי גזר הדין בתיק זה, וזאת מיום 23.03.14.

הפסילה על פי גזר הדין תמנה מיום זה.

מזכירות תודיע החלטה זו לצדדים.

ניתנה היום, כ"ד אדר ב תשע"ד, 26 מרץ 2014, בהעדר הצדדים.